

Pulska veza

Krenulo je prije 27 godina, u 18 sati. Mislim si, što je ovo, kakav AT Club, kakva galama. Vlado Damaška, ondašnji direktor Arenaturista, bio je uvjeren: "Razvalit ćemo eter." Djelovalo je šalom, ali kad su ljudi uvjereni i nemaju kompleksa, ide... AT Club je ubrzo postao, i zahvaljujući pronicljivoj ondašnje direktorice Agneze Urošević, emisija o kojoj se pročulo po cijeloj Jugi. To zato što je uvela zapadnjački stil kontakt zabavnih emisija uz promociju Arenaturista (na talijanskom, engleskom i njemačkom jeziku) odnosno svekolikih kulturnih, zabavnih i sportskih zbivanja u Puli. Svaka glazbena, sportska i druga zvižda gostovala je na AT Clubu gdje su, vidio sam, inače ne bih vjerovao, dolazile vreće pisama, razglednica i legendarnih dopisnica, s pozdravima, željama, odobravanjima i ponešto pokuda...

Radio izričaj Pule

Na Radio Puli sam tih 1980-ih godina upoznao brojne znalce tehnike i produkcije, Pajića, Tikvic-

doslijed glazbe, sugestija što bi sad diglo ritam ili što bi ljudima trebalo ponuditi kao novotariju. Tipičan Puležan, skuliran, ima svoj stav, ali ga ne iskazuje ako ne ga pitaš, odradi kako mu kažeš, ali njegovu sugestiju odmah prihvatiš jer jednostavno osjetiš da "mali to kuži bolje"! Nije me iznenadilo, ali me jako razveselilo što je taj cool Puležan, Edi Cukerić potom "narastao" do neformalnog statusa (po) najboljeg glazbenog producenta, kojeg traže najjemenentnija glazbena imena, što je formalno osnaženo s čak tri Porina. Cukerić je znalac kojeg su široko prepoznali iako je ostao vjeran Puli, Istri, doprinoseći i udrugama koje se brinu za očuvanje domaće glazbene i kulturne baštine. Na toj Radio Puli u to vrijeme je "rođena" i zvijezda Alena Vitasovića i Edija Morosina uz "Ja ne morem bež nje", bili su tamo i brojni Gustafi, Tamara Obrovac i drugi koje ne stignem sad spomenuti, ali koji su uspješnim karijerama dali identitet kreativnoj i talentiranoj Puli...

da ga odavno tako nešto (dobio je puno priznanja) nije iskreno dojmilo...

(Za)igrana Pula

Primajući priznanje prisjetio se Čiči tinejdzerskih mu doživljaja Festivala, onih koje smo svi u svojoj mladosti proveli na travi iznad stepenica. Bio sam i ovaj put u Areni te sam kao lani osnažio dojam da mlade generacije vraćaju te navike. Zapravo, na stranu filmovi, najbolji mi je to dojam Festivala i onih koji o njemu skrbe. Čitam kako se iz "nacionalnih medija" banalizira Pula, kao da se traži svaki razlog da bi se reklo da ovaj Festival diše provincijski. Mah, o kojem god festivalu govore s prostora bivše Juge, čitam samo pozitivne. Jedino im Pula neš' ne štima. Nas Puležane očito to ne dira, čim je 78 tisuća gledatelja kupilo ulaznice, a svake večeri u Areni domaće filmove gledalo je u prosjeku 4,1 tisuća ljudi. Mislim si, a što je uopće važno ako ne mišljenje ljudi, za koje se to zapravo i sve organizira, stvara. Ili, po nekima, nije to tako, pa se stvara, ne znam, za neke interesne

Robert Matteoni

pulskog izričaja nešto zapravo senzacionalno, nešto što nadilazi pitanje filma. Kao i u slučajevima gore spomenutih glazbenih kreativaca, i ovi filmski daju naslutiti da mladi ljudi ovog grada, svježih ideja i entuzijazma, nadasve volje da ih pokažu, napokon otpuštaju kočnice kreativnosti i svojih brojnih talenta. Pula je predugo živjela u sjeni većih i privilegiranih centara moći svakodnevnih djelatnosti, limitirana od njihovih pobočnika koji su joj stalno nametali predrasudu "niste vi za to i te razine". Takvih se nade i u domaćim redovima, koji će opetovano širiti defetizam i podgrijavati (njihovu) tezu kako je ovo samo još jedna palanka...

Ovo je GRAD

Zato se veselim svakom iskoraku Pule(žana) jer se time potvrđuju stari duh njene posebnosti. Što primjerice naznačuje i dolazak na Pulsku vezu jednog fenomena koji s kolegom trenutno očarava svijet i elitu svojim enormnim talentom. Stjepan Hauser je Puljanin, zato se vraća čim može... Nola, Gustafi, Perić, Minička, Đokička, mali Živolić, glumci, pjevači, najbolje brodogradilište Uljanik, inženjeri, razigrana underground scena, alternativci, festivali, nema kraja kad ih redaš kao pravu sliku Pule, koja prevladava pored svih problema koji ionako muče svaku sredinu...

Eto, spomenuo sam razne djelatnosti, kako ne bi ispalo da ćemo afirmirati samo sport. Ima njih za svaki od sedam brežuljaka koji Pulu i na tom planu čine GRADOM. Trenutak je olimpijski i zaključit ću ovu priču dvojicom koji su simbolika znanja i moći, sportski i intelektualno, a samozatajnošću su na tragu pulskog duha... Damir Burić s Hrvatskom lovi, nakon europske i svjetske sad i olimpijsku medalju. Držimo mu palčeve da kao jedan od najvažnijih oslonaca najboljeg trenera u povijesti vaterpola Ratka Rudića potvrdi svoju klasu. Drugog, nažalost, više nema među nama. Franko Poljak je bio naš "intelektualni olimpijac", stručnjak kojeg su i u Pekingu zvali, zajedno s Đordom Sinkovićem, da brine o nečemu bez čega nema više jednostavnijeg života, kompjuterskih programa...

Svi oni i mnogi drugi su Pula. I kako vam sugerira Pulska veza, nemojte se ograničavati, nisu drugi ništa bolji, talentiraniji i uspješniji od vas...

ZNANJE I MOĆ - Damir Burić lovi jedinu medalju koja mu nedostaje

kog, Mihovilovića, nepopovnljivog neimara kad je u pitanju istarska glazbena baština Renata Perića. On mi je pronašao poklon (drevne sopele i roženice ručno izrađene) kojim, kazao je, nema šanse da se obrukam kod Silvija Berlusconija kojem sam išao u goste na Božić 1988. godine, na ekskluzivan intervju u vili Arcore. Berlusconi, ljubitelj antikvarijata, bio je oduševljen... Među inima na Radiu sam upoznao i mlade snage "režije programa". Jedan od njih odavao je od početka suptilnost, svedeno je li i u pitanju mix pult, snimanje priloga, re-

Jedan od takvih je već više od 35 godina koliko ga znam, Duško Marušić Čiči. Dugo smo radili zajedno u IPC Vjesniku, ali taj posao Čičiju je bio kruh, njegova je duša oduvijek hranjena potragom "trenutka za vječnost". Da je umjetnik fotografije definirali su stručnjaci, da je onaj koji će generacijama u dalekoj budućnosti ostaviti sliku koja govori više od tisuću riječi našeg vremena i okruženja, možemo svi vidjeti. Organizatori Festivala igranog filma odali su mu dužno priznanje prestižnom nagradom Marijan Rotar i koliko ga poznajem mislim

grupacije, politike, medije, što god već...

Nažalost, nisam stigao pogledati, ali kad sam čitao o doživljaju publike bilo mi je više nego dovoljno. Prvi pulski igrani film, i to na najskliskijem, domaćem terenu, uz aktere, režiju, produkciju, glazbu i drugo "podvučeno pulski", gledala je puna Arena i oduševljenim reakcijama predala je autorima najveću moguću nagradu! 5 par kuna, ali hrabro, bez kompleksa, s puno entuzijazma i strasti, ljubavi prema sedmoj umjetnosti te talenta domaće kreativnosti napravili su film koji se dopao. Meni je to u kontekstu iskoraka